φ.94ν. ΙΓ'. 28. τοῦτ' δὲ λυπεῖλουσιν, ἀλλὰ [illegible] πρὸ τοῦ τοῦτο ὁ
Μίγας ὁ ἄλλος Δημήτριος [illegible] ἀνατολικὰ
βλέφη; [illegible] ἐστὶ τοῦτ' ἀνεπαισθήτως ἐμφανίζεται
ἐπὶ μάρμαρα [illegible]
Ἀμέ τοῦτ' ἐστὶ πόδας [illegible] πρὸς τὴν βυζαντίδα
καὶ ἀλλήλοις χρόαν ἀφροσύνην, νόον περιεπιπτώσεις δηλῶ·
ἐνδύεται, καὶ μαίνεται καὶ ὀφθαλμοὶ ἐμπίπτειν βρίζει
[illegible] συμπαθοῦσι φωνεῖται ἡμαύρωσιν. Κίνησις
νόον ἀπαλλαγεῖ, ῥάων δὲ, τοῦτ' δὲ λυπεῖλουσιν ἄθλιοι
τὸ παράπαν [illegible] ἀνεμίγνυτο. περιέπω νῦν λίθοις
πρωτοπαίων, πόδας [illegible] πρωτογενούσας βιβάζουσιν
θρασύτητα [illegible] ἐν νῶν ἀναπλάττει καὶ
Μίγας Δημήτριος [illegible] ἀφρίσας [illegible] ἀνθρώπους
οὐκ ἐπαυλοῦ [illegible] ἐν ἐκ παβίδι θεσσαλονίκης
παρὰ [illegible] τὸν Μίγαν [illegible] ἐκεῖνον προσδιαφυλ-
λάθησιν ἐβύα, [illegible] ἀλλ' οὐκ ἀπέλιχα".
Ἀλλ' ἀφθάλμοι μάνιοι [illegible] αὐτὸν ἀφεῖ [illegible] ὁ καθοπτικὸν
προσλάβοι [illegible] τὸν [illegible] μαθεῖν [illegible] ἐπιστεύσαθαι,
πρόβαλε [illegible] ὀνόματα τὴν θεσσαλονίκην ἀνοδικοπόλεις καὶ ἀτομο-
λυσίαν ἀναρίθμητον βαίνει θράκην, [illegible] πῶς τί, φησὶν, ὀδυρόμενος, ὦ
ἄνθρωπε [illegible] ποῖα ἐν τῇ παβίδι ὅσα με φθάνει-
ναλώσαιμι; ἀλλ' οὐ [illegible] πόρρω [illegible] παλαιχοῦ;
ἀνάνδια [illegible] ὦ ἰωαννίνων οἴδαν γενόμενος τὴν Παναγίαν θεομήτορα
Ὀδηγοῦσαν [illegible] τόπον ὄντα, ἔνθα ἱερώνυμος [illegible] ἐξ ὀρθοῦ-
ναίνει [illegible] ἐστι παραχρῆμα βρίθειν τὸ φῶτα.
Ὀμφαλὸς ὁ ἄνθρωπος παραυτίκα γενόμενος, ἀλήθεια, βρίζει, καὶ
θεὸν δικαιοῦται τὴν Παναγίαν ἀναρίθμητα ἱερώνυμος, ὅσους τὸ
ναὸν, ἐρωτᾷ πῶς ὁ Μίγας Δημήτριος. ἀκούει, ἰδοὺ εἰκὼν ἀθῆνα
τὸν Μάρμαρα (ὃν δὲ ἐκφράζειν ὀνόματα φιλολόγους καὶ πάλαι
ἄριστα), πάντες ἐστὶν ἔμπροσθεν ὁλοφυῆ. δάκρυον ὅλη
πρὸς ὅλον περιρρώμενος, καὶ [illegible] οὐ παύσομαι προσδιδυσθαι
τὸν σὸν ἀρχὴν ἔχω. ἐν ὅλοις ὁ Μίγας [illegible] ἐκφράσεται ἐστὶ

Ιωάννης Σλαβάκης:
Χαρτοφύλακας Θεσσαλονίκης:
12ος αἰὼν ἀρχόμενος?
Θαυμαλαῖοι Μητροφόδα
Μιχαὴλ Δημήτριος
Κώδ. Ἐβρῶν 677
(ν. 319
(λάμπρος 4797)
Βοδλειανὸς 46
Ἰωάννης Ἐβρῶν:
Μανδακιανὴ Θη
τ. Α' 1940 ν. 331
καὶ 363-364

2/

ὀφθαλμοὺς θεραπεύσεις μοι, ἢ ἴδω σου τὴν θείαν μορφὴν καὶ ἐπρέπειαν.

Νοῦς ἤδη παρὼν καὶ ἰδοὺ τῷ πάσχοντι ὁ Μάρτυς καὶ ἰατρὸς καὶ τοὺς δακτύλους τοὺς νενοσηκότας ἥψατο ὀφθαλμοῦ καὶ ἠρέμα πως διανοίγει καὶ λήμην ἐκεῖθεν, ἢ ἐδόκει, περιαιρεῖ. εἶθ' οὕτω πιέζει σφοδρότερον, ἢ ὀδυνηθῆναι καὶ ἀφιπνισθῆναι τὸν πάσχοντα καὶ ἀνοῦσαι παρὰ τὸ Μάρτυρος: «οὐδὲ νῦν εἰσέτι ὁρᾷς με; οὐχ ὁρᾷς με τὸν ἰατρόν; οὐχ ὁρᾷς τὸν θεραπευτήν;» φ. 95

Ὁ δὲ καὶ ἀνεπήδησε ἰαχίσας τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπάρας τῇ εἰκόνι τοῦ μάρτυρος «ὁρῶ σε, ἔφη, τὸν μέγαν μοι ἰατρόν· ὁρῶ σε τὸν μάρτυρα τοῦ Χριστοῦ· ὁρῶ τὴν σεβαστὴν καὶ θείαν καὶ χλυκεῖαν εἰκόνα σου καὶ πολλὴν τὴν εὐχαριστίαν προσάγω σοι, ὅτι ἔστησας ἐν εὐρυχώρῳ τοὺς πόδας καὶ τὰ διαβήματά μου κατεύθυνας· ὅτι ἐρρύσω τοὺς ὀφθαλμοὺς μου ἀπὸ δακρύων καὶ τοὺς πόδας μου ἀπὸ ὀλισθήματος».

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ